

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo12, 1-4a)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Issand ütles Aabrahamile: “Mine oma kodumaalt, oma isakodust, sellele maale, mida mina tahan sulle näidata. Ja ma teen sind suureks rahvaks, õnnistan sind ja teen suureks su nime, et sina oleksid õnnistuseks. Siis õnnistan ma neid, kes sind õnnistavad, ja panen vande alla need, kes sind neavad. Ning sinu läbi saavad õnnistatud kõik hõimud maa peal.” Seepeale seadis Aabraham end teele, nii nagu Issand oli käskinud.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps33 ,4-5. 18-19. 20.22 R:22)

R: Issand, olgu Sinu halastus meie üle.

Issanda sõna on õige,

tema tegudele võib loota.

Tema armastab õigust ja õiglust,

Issanda heldus täidab maa.

R:

Vaata, Issanda silm on kõigi nende üle
kes teda kardavad ja ootavad tema heldust,
et ta vabastaks nende hinge surma küüsisist
ja hoiaks nad elus näljaajal.

R:

Meie hing loodab Issanda peale,

tema on meie kilp ja abimees.

Olgu sinu halastus, Issand, meie üle,

sest me ootame sind pikisilmi.

R:

(Teine lugemine 2Ti1 ,8-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Näe koos minuga vaeva evangeeliumi heaks, siis annab Jumal sulle jõudu. Tema on meid kutsunud püha kutsumisega, mitte meie tegude pärast, vaid omaenda tahtmise ja armu järgi, mis on meile antud enne igavesi aegu Kristuses Jeesuses. Nüüd on see avalikuks saanud meie Lunastaja Jeesuse ilmumises. Tema on võtnud surmalt võimuse ja toonud meid evangeeliumi abil kadumatu elu valgusse.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17,7)

Helevalgest pilvest kostis Isa hääl, kes ütles:

See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Mt17,1-9)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus võttis kaasa Peetruse, Jaakobuse ja Johannese, tema venna, ning viis nad üles kõrgele mäele – ainuüksi nemad. Ning ta muudeti nende silmade ees. Tema pale säras otsekui päike ja ta rõivad läksid valgeks nagu valgus. Aga vaata, Mooses ja Eelija ilmusid Jeesusele ja rääkisid temaga. Peetrus hakkas rääkima ja ütles talle: “Issand, meil on siin hea olla. Kui sa tahad, siis ma püstitan siia kolm telki, ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale.” Aga kui ta alles rääkis, vaata, siis heitis üks helendav pilv oma varju nende üle ja hääl kostis pilvest ning ütles: “See on minu armas Poeg, kellest minul on hea meel, teda kuulake!” Seda kuuldes langesid jüngrid silmili maha ja neil oli suur hirm, kuid Jeesus astus nende juurde, puudutas neid ja ütles: “Tõuske üles, ärge kartke!” Aga kui nad üles vaatasid, ei näinud nad enam kedagi muud kui Jeesust.

Kui nad mäest alla laskusid, keelas Jeesus neid: “Ärge rääkige sellest nägemusest kellelegi, enne kui Inimese Poeg on surnuist üles äratatud!”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armas kuulaja, kord sattusid kaks inimest peielauas kõnelema. Üks neist oli veendunud ateist, teine kirikuõpetaja. Ateist tunnistas, et tema oli ka kord kahelnud, et äkki on Jumal ikka olemas. Siis pannudki ta Jumala proovile ja öelnud: “Jumal, kui sa oled olemas, siis löö mind kohe siinsamas surnuks.” – “Kuna Jumal seda ei teinud,” jätkas ta, “siis ma olengi nüüd ateist.”

“Või nii,” kostis kirikuõpetaja, “ma arvan, et seda Jumalat, kelle poole sina pöördusid, pole tõesti

olemas. Aga tõeline Jumal siiski vastas sulle: ta vastas sulle armulikult, et ela parem ateistina, kui et sa oma ärplemise pärast kohe surema peaksid. Mõttele, kui Jumal on sinu loomisega vaeva näinud, miks peaks ta sind hävitama? Aga sina ära sea Jumalale absurdseid tingimusi, siis ta vastab nii, et mõistad sinagi.”

Meie ülesanne ei ole Jumala hädast välja aitamine. Me peame otsima Jumalat enda vaimusügavusest, otsima oma elule mõtet ja aitama teisi nii palju kui oskame ja suudame. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, ikka ja jälle arutavad inimesed küsimuse üle, kas Jumalasse uskumiseks on vaja imet – see tähendab, otsest vastust otsesele küsimusele, mingi salasoovi seletamatut täitumist, pääsemist kindlast surmast, pilku teispooldusse või nägemust, mis kuulutab ette tulevikku. Kuna ma ise olen kasvanud usukauges peres, on mul raske ette kujutada, kas on üldse võimalik uskuda Jumalasse ka ilma selleta, et inimene küsiks: Jumal kui sa oled olemas, kui sa meist, inimestest, hoolid, anna mulle sellest kuidagi teada. Võibolla ei peagi juhtuma midagi lausa üleloomulikku, kuid mingit elamust on siiski vaja – elamust, mis raputaks inimese olemust nii sügavalt, et meil tekiks tundmus, et maine maailm ei ole ainus, mis on olemas. Seal, kus meie elu on ohus, vajame moraalseks käitumiseks kõrgemat motivatsiooni – midagi enam kui meile suudavad pakkuda maised hüved, rikkus või kuulsus.

Pealiskaudsel pilgul võiks arvata, et Jeesuse kirkastamine, millest räägib tänane evangeelium, leidis aset üsna vahetult enne tema kannatust ja surma. Kuid tegelikult pole see nii. Oletatakse, et kirkastumissündmus toimus Tabori mäel, peaaegu 600 meetri kõrgusel üksikul künkal, mis asub umbes 9 kilomeetri kaugusel Naatsareti linnast. Tegemist on niisiis Iisraeli põhjapoolse osa, Galileaga, ja Jeruusalemmast on see mägi umbes 160 kilomeetri kaugusel. Evangeeliumid mäe nime ei maini, kuid kristlik pärimus on alates kolmandast sajandist seostanud Jeesuse ja tema kolme jüngrid kohtumist Moosese ja Eeliaga just Tabori mäega.

Kindlasti, kui Jeesuse kirkastamine oleks toimunud vahetult enne Kolgata sündmusi ja kusagil Jeruusalemma lähistel, oleks see olnud nii Jeesusele kui tema jüngritele kinnituseks. Oleme ju kuulnud, kuidas sõduritele antakse enne raskeid lahinguid narkootilise mõjuga aineid, mis suruvad alla hirmutunde ja tõstavad keskendumisvõimet. Kuid Jeesuse ja tema jüngritega nii see muidugi polnud. Evangeeliumite järgi otsustades toimus see imeline kohtumine taevalistega hoopis Jeesuse avaliku tegevuse esimeses pooles. Jüngrid pidid hiljem küll mäletama, mida nad mäetipus olles nägid, kuid pilk teispooldusse ei tohtinud mõjuda valuvaigistina. On olukordi, kus inimene peab sügavuti läbi tunnetama oma nõrku, kannatama valu, kahtlema ja heitma meelt, käima läbi

inimeseksolemise pahupoole tumedamad sopid.

Ka Jeesus ise tunnistas sellest vajadusest, kui ta enne oma kannatust hüüdis Keetsemani aias: “Mu Isa, kui see on võimalik, siis mingu see karikas minust mööda!” (Mt 26,39). Kuid Jumal ei võtnud tema palvet kuulda... nii et ta pidi enne surma hüüdma: “Mu Jumal, mu Jumal, miks sa oled mind jätnud”. Aastatetagusest kirkastumisest Jumala mäel oli selleks ajaks jäänud vaid hägune mälestus.

Armsad õed ja vennad, meiegi võime kogeda imesid, näha ilmutusi, elada läbi selgusehetki, kuid kahtlusi ja kannatust ei võeta meilt ära. Maine elu on ettevalmistus igaviku jaoks, õppetund, mida peame mäletama ka igavikus. Meile peab ka teispoolsuses jääma mälestus sellest, mida tähendab olla olend, kes saab teha vigu ja neid parandada, kes saab kahelda, uskuda ja kannatada, kes peab saama oma Looja sarnaseks ja elama igavesti tema kirkuse kiituseks. Aamen.